

На око 12 km од Вучја, у потезу Зидине, на планини Кукавици налазио се некадашњи средњовековни **Зелени Град**. О њему је до данас остало мало података, чак и многи историчари и археолози не знају за ову локацију. Не тако давно на потезу на коме је био град било је и видљивих остатака зидова некадашњег града, све док средином XX века заостали камен није искоришћен за градњу зграда за потребе шумског газдинства. Изнад локације некадашњег града,

југо-источно, у правцу кретања ка врху планине, налазило се гробље. У народу је и до данас остало мишљење да је град разрушило неко натприродно биће. Међутим, истини је ближа теорија да је ондашњем средњовековном човеку, куга или чума силно утицала на психу и убразиљу да је та болест

приказивана са карактеристикама натприродних бића, велике демонске снаге. Тако да је вероватно и тај град, заједно са Новим селом (потез на планини Кукавици-Новоселка) настрадао од ове болести.

У историји се помиње да је сегединским миром 1444. године Ђурђу Бранковићу, после победе над Турцима на Куновцу-излаз у нишавску долину из правца Пирота, враћени градови међу којима: Копријан, Лесковац, Зелени Град и Ново Брдо.

Скобаљић град је средњовековна је тврђава надомак

Вучја. Град, од кога данас постоје само остаци, 1986. године уврштен је у [културно благо републике Србије](#). Данас постоје само урушени остаци овог града који је, по легенди и претпоставци, подигао [Никола Скобаљић](#), највећи јунак из ових крајева.

[Војвода Никола Скобаљић](#) је познат као велики јунак који је ратовао са Турцима не претрпевши ниједан пораз. Град је, према прорачунима, из периода са краја XIV и почетка XV века.

Захваљујући археолошким истраживањима која су овде вршена током дугог периода утврђена је вишеслојност овог локалитета чији први слојеви воде порекло из енеолита – бакарног доба. Неки керамички предмети упућују на то да

је ово место било од важног стратешког значаја и током бронзаног доба. Даље, најстарији остаци камене грађе воде порекло из предримског доба док је највећи сачувани део грађевине из рановизантијског периода. Бедери и куле који се још увек виде су најмлађи слој грађевине и пореклом су из XV века, дакле из времена када је Никола Скобаљић и живео.

Град се кроз историју састојао од **Горњег и Доњег града** као и од подграђа које се простирало источном страном. Горњи град састојао се од две куле које су биле постављене дијагонално док Доњи

град својим изгледом прати конфигурацију терена. Пронађена грнчарија из времена од X до XIII века указује на то да је град играо важну улогу и у периоду почетка српске државности, за време Жупана Десе, Стефана Немање и његових наследника.

На подручју Скобаљић града тридесетих година прошлог века подигнута је **Црква Светог Јована Крститеља**. Цркву је подигла чувена **породица Теокаревић** која је оставила велики траг у историји

Поречја и чији су чланови између осталог познати и као зачетници текстилне индустрије у овом крају, по којој је он током дугог временског периода био најпознатији. А разлог за успешну обраду текстила у Поречју још крајем XIX века треба тражити у благодетима реке Вучјанке и мекоћи њене воде.

У **Стројковцу** је 1884. године основана фабрика (радионица) за израду гајтана, чиме су ударени темељи стварању легенде о Лесковцу као "српском Манчестеру". Данас је у тој згради Музеј, који чува успомене на почетак лесковачке текстилне индустрије. И ако је данас то болна, носталгична успомена, овај музеј је сведочанство о настанку и бурном развоју текстилне индустрије у Лесковцу, крајем претпрошлог и првом половином прошлог века.

